

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Ps 353912 20 Pž
Tuzla, 18.04.2023. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija mr sci Mihaele Jovanović, kao predsjednika vijeća, dr sci Faruka Latifovića i Safeta Hajdarbegovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „UNIQA OSIGURANJE“ d.d. Sarajevo, ulica Obala Kulina bana broj 19., zastupanog po punomoćnici Almi Katović, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženog „DATRA“ d.o.o. Tuzla, Šićki brod, Petlja b.b., zastupanog po punomoćniku Edinu I. Hodžiću, advokatu iz Tuzle, radi regresnog potraživanja (pravilno: subrogacije), vrijednost spora 38.116,00 KM, odlučujući o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Ps 353912 19 Ps od 13.03.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.04.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba se odbija i potvrđuje prvostepena presuda.

Odbija se zahtjev stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom, **prvim stavom** izreke odbijen je tužbeni zahtjev kojim je traženo obavezivanje tuženog da tužiocu, na ime regresnog (pravilno: subrogiranog) potraživanja, isplati iznos od 38.116,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 06.04.2018.godine do isplate, kao i naknadi troškove parničnog postupka a sve u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Drugim stavom izreke obavezan je tužilac da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.319,74 KM u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Protiv navedene presude žali se tužilac zbog svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom da sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. Potražuje naknadu troškova žalbenog postupka u vidu advokatske nagrade za sastav žalbe u iznosu od 1.360,10 KM sa uključenim PDV-om.

U odgovoru na žalbu, tuženi predlaže da sud žalbu tužioca odbije u cijelosti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi. Potražuje naknadu troškova žalbenog postupka u vidu advokatske nagrade za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 932,00 KM, i PDV u iznosu od 158,44 KM.

Saglasno odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) /u daljem tekstu: ZPP/, ovaj sud je ustanovio da žalba nije osnovana iz ovih razloga.

U postupku nisu učinjene povrede postupka na koje se pazi po službenoj dužnosti, iz člana 209. stav 2.tač. 2) 3) 8) 9) 12) i 13) ZPP-a, a ne postoje ni povrede postupka iz člana 148. stav 3. ZPP-a, kod određivanja ličnosti predloženog vještaka saobraćajne struke, jer se tuženi usprotivio ličnosti predloženog vještaka. Naime, odredba člana 148. stav 3. ZPP-a, ne određuje, kod stranačkog sporenja oko predložene ličnosti vještaka, *kome hoće ili neće* biti povjereno vještačenje, već *ko će o tome donijeti odluku*, pa tu odredbu treba tumačiti tako da će, tek u slučaju kada stranke ne postignu sporazum o osobi koja treba biti određena za vještaka, sud odrediti kome će povjeriti vještačenje, ali to još ne znači da to ne može biti onaj isti predloženi vještak.

Prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda, slijedi da je, dana 06.04.2018. godine, u mjestu Ljeljenča, na magistralnom putu Brčko-Bijeljina, došlo do zanošenja i iskliznuća priključnog vozila tuženog (prikolice na vučnom kamionu), sa ceste u uzdužni odvodni kanal, tako da su tada potpuno iscurile transportovane zalihe jestivog ulja tužiočevog osiguranika d.d. „Bimal“ Brčko u vrijednosti od 38.116,00 KM, pa je tužilac, kao osiguravač, nadoknadio štetu osiguraniku iz osiguranog slučaja, po polici osiguranja imovine broj ..., slijedom čega je, po osnovu subrogacije, i podnio ovu tužbu. Prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev nalazeći da transportovana roba nije bila propisno upakovana, tako da nisu bili ostvareni uslovi za naknadu štete, u postupku vansudskog ostvarivanja likvidacionog zahtjeva osiguranika ka tužiocu (što je prethodilo ovom sudskom postupku po tužbi tužioca osiguravača protiv tuženog), jer je prema institutskim klauzulama koje su priložene polici jedan od razloga za isključenje odgovornosti, naveden „gubitak, šteta ili trošak nastao usljed nedovoljnog ili neadekvatnog pakovanja ili pripreme osiguranog predmeta kako bi podnio uobičajni osigurani transport gdje je takvo pakovanje ili pripremu izvršio osiguranik“ (tačka 4.3.).

Suprotno žalbenim navodima, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i o tome dao valjane razloge koje, kao pravilne, prihvata i ovaj sud. Tužilac neosnovano osporava utvrđenje prvostepenog suda, zasnovano na nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke, po kojem se projektovana brzina od 80km/h (vozilo se, u momentu destabilizacije, inače, kretalo brzinom od 70 km/h), može smatrati bezbjednom brzinom, pri kojoj i ispod koje objektivni saobraćajni faktori ne mogu narušiti bezbjednost kretanja vozila, niti uticati na njegovu destabilizaciju. Uporište za ovakvo osporavanje, žalba nalazi u odredbi člana 43. stav 1. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini (Sl. glasnik Bosne i Hercegovine br. 6/2006, 75/2006 - ispr, 44/2007, 84/2009, 48/2010, 48/2010 - dr. zakon, 18/2013, 8/2017, 89/2017 i 9/2018, dalje: ZOOBS), kojom je propisano da je vozač dužan da brzinu kretanja vozila prilagodi osobinama i stanju puta, vidljivosti, preglednosti, atmosferskim prilikama, stanju vozila i tereta, gustini saobraćaja, saobraćajnim znacima i drugim saobraćajnim uslovima, tako da vozilo može blagovremeno da zaustavi pred svakom preprekom koju pod navedenim uslovima može da predvidi. I zaista, vozač spornog

kamiona, kao i svaki drugi vozač, jeste bio dužan da brzinu kretanja prilagodi svim parametrima iz člana 43. ZOOBS-a, ali žalba i dalje ne obrazlaže zašto navedena brzina od 70 km/h nije bila prilagođena brzini iz člana 43. ZOOBS-a: nije do saobraćajne nezgode došlo zbog lošeg stanja vozila, ili vrste i mase tereta, već zbog toga što je nastupilo curenje jestivog ulja, koje se transportovalo u flexi tanku, iz prikolice po pneumaticima i kolovozu, što je dalje izazvalo klizanje, destabilizaciju prikolice i njeno zanošenje u kanal, odnosno konkretnu spornu nezgodu, a da to curenje nije bilo ni poznato vozaču teretnog motornog vozila, niti je ovaj mogao da to predvidi, tako da se ne može reci da vozač tog vozila nije prilagodio vožnju objektivnim saobraćajnim parametrima.

Isto tako, neosnovano žalba insistira da je tuženi dobio nalog od špeditera („Belisor“ d.o.o. Brčko) da osigura kontejner i prateću opremu za prevoz flexi tank-a. Naime, prema utvrđenju prvostepenog suda, flexi-tank kontejner jeste jedan od savremenih načina za transportovanje tečnih tereta tako da se tekućina sipa u plastične materijale u obliku mješine, postavljene u fiksiranu unutrašnjost standardnog kontejnera, sa priborom za punjenje i pražnjenje ulja i za fiksiranje, čime se standardni ISO kontejner pretvara u specijalnu transportno manipulativnu jedinicu za specijalne terete.

A, iz nalaza i mišljenja vještaka poljoprivredne struke, kao i naloga za prevoz robe broj 112-15/18 od 02.04.2018. godine, jasno slijedi da je, od tuženog, zatraženo samo da obezbijedi kamione za prevoz robe koji mora biti sa stranicama, ili sa daskama sa strane, kamion mora biti čist, suh, bez stranih mirisa, a njegov pod mora biti bez rupa, te rubovi kamiona ne smiju biti oštri. To je tuženi i ispunio. Međutim, iz ta dva dokaza, što je prihvatio i prvostepeni sud, a i ovaj sud nalazi razložnim, slijedi da tada nije zatraženo i osiguranje kontejnera u koji bi bio smješten flexi tank (jeste saopšteno u nalogu šta će biti transportovano i kako, ali nije zatraženo da tuženi osigura kontejner za flexi tank), tako da je zbog postavljanje tanka, bez zaštitnog kontejnera, došlo do direktnog kontakta i trenja tanka i dijelova prikolice, odnosno njegovog cijepanja, pucanja i curenja ulja. Prema tome, tuženikov kamion, zaista, nije imao instaliranu opremu za transport flexi tanka, ali samo iz razloga što ovo nije ni bilo traženo od strane naručioca usluge prevoza - špeditera. Uostalom, i sami radnici d.d. „Bimal“ Brčko su, prilikom utovara flexi tanka, odnosno sipanja tekućine u isti, mogli odmah uočiti da nedostaje kontejner i preduzeti mjere radi otklanjanja tog nedostatka.

Kod ovakvog činjeničnog utvrđenja, pravilno prvostepeni sud nalazi da, i pored izvršene isplate naknade iz osiguranja, nisu ispunjeni uslovi za subrogaciju (prelaz osiguranikovih prava prema odgovornom licu na osiguravača) iz člana 939. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, Sl. list RBiH br. 2/92, 13/93, 29/93, 13/94, Sl. novine FBiH br. 29/03 i 42/11, u daljem tekstu: ZOO), tako da žalbeno osporavanje pogrešne primjene materijalnog prava nije bilo osnovano.

Nije tačno žalbeno ukazivanje da zbir zatraženih parničnih troškova tuženog prelazi iznos dosuđenih troškova postupka, a nije bilo ni potrebno kod podnošenja zahtjeva za naknadu troškova postupka koji je bio određen po osnovu parničnog troška i njegovoj visini, navesti ukupan zbir svih potraživanih troškova postupka.

Kako ne stoje osnovani žalbeni razlozi, kao ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je, na osnovu člana 226. ZPP-a, žalbu odbiti i prvostepenu presudu, potvrditi.

Odbijen je žaliočev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka, jer nije uspio u ovom postupku (član 386. stav 1., a u vezi s članom 397. stav 1. ZPP-a). Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka, jer dati odgovor na žalbu nije bio nužan, a u parnici se naknađuju samo nužni troškovi (član 387. stav 1. ZPP-a).

To su razlozi, kojima se rukovodio Kantonalni sud u Tuzli, kod donošenja odluke, kao u izreci.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

mr sci Mihaela Jovanović, s.r.